

охоронювану законом таємницю. У пункті 3 частини 1 статті 162 КПК України конкретизовано, що до охоронюваної законом таємниці, яка міститься в документах, належать відомості, які можуть становити таємницю вчинення нотаріальних дій [6, с. 140].

Отже, підсумовуючи усе вищевикладене, можна зробити висновок, що нотаріус як безпосередній виконавець нотаріальних дій, повинен чітко дотримуватись вимог законодавства та вживати усіх заходів щодо забезпечення та схоронності нотаріальної таємниці.

У свою чергу, якщо розглядати охорону нотаріальної таємниці у розрізі кримінального процесу, то не лише нотаріус є єдиною особою, яка повинна дбати про збереження конфіденційної інформації. КПК для реалізації цього положення передбачає низку заходів: не можливість викликати як свідка нотаріуса, можливість проведення закритого судового засідання. Однак і ці норми потребують вдосконалення та конкретизації. Саме тому, законодавцям потрібно звернути більший відсоток своєї уваги до цього питання при подальшому внесенні змін до матеріального та процесуального законодавства України.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про нотаріат» від 02.09.1993 № 3425-XII. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/3425-12/para059#o59>

2. Крістева Е.А. Особливості дотримання нотаріальної таємниці в Україні / Е.А. Крістева // Правова держава. – 2016. – № 21. – С. 282-285.

3. Черниш В. Забезпечення охорони нотаріальної таємниці і нотаріуса в українському законодавстві / В. Черниш // Юридична Україна. – 2014. – № 8. – С. 9-13.

4. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/para0886#n886>

5. Остапенко О.Є. Деякі гарантії охорони нотаріальної таємниці в кримінальному провадженні / О.Є. Остапенко // Нотаріат України. – 2012. – №12. – С. 153-158.

6. Саламатова М. В. Кримінологічна характеристика та запобігання злочинам у сфері нотаріальної діяльності: дис. ... канд. наук з юр. наук: 12.00.08 / М.В. Саламатова. – Запоріжжя, 2015. – 249 с.

Огоновська Г.

*студентка магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, доцент кафедри
кримінального права та процесу ТНЕУ
Чудик Н.О.*

ПРАВОВИЙ СТАТУС СУДУ В УКРАЇНІ

Відповідно до норм Конституції України, здійснення державної влади розділяється між трьома своєрідними ланками: виконавчою, законодавчою та судовою. Даний поділ спрямований на те, щоб ні одна з цих ланок не мала можливості присвоїти собі владу у державі. Судова гілка влади в нашій країні

покликана на те, щоб захищати і відновлювати порушені права та свободи громадян та інших осіб які перебувають на території нашої держави. Правосуддя в Україні здійснюється виключно судами, та їх рішення є обов'язкове до виконання. Не так давно відбулось реформування судового законодавства, і згідно з реформуванням законодавства, внаслідок чого було прийнято оновлений Закон України «Про судоустрій і статус суддів», завданням якого є імплементація конституційних засад здійснення правосуддя для забезпечення незалежності та деполітизації судової влади, посилення її відповідальності перед суспільством, запровадження нових засад формування суддівського корпусу, посилення ролі громадськості щодо контролю за доброчесністю та етичністю представників суддівського корпусу й оптимізація системи судоустрою. Прийняття Закону про судоустрій є одним з ключових етапів нормативного забезпечення судової реформи, який відкриває шлях для створення якісно нової моделі функціонування судової влади відповідно до суспільних очікувань і європейських стандартів та задоволення суспільного запиту на справедливий суд, що був однією з основних вимог Революції гідності. Оскільки на даному етапі ефективного функціонування судів в Україні наряду залежить від підтримки суспільства, що ми першочергово враховуємо при оцінці якості роботи судів. Доцільно буде звернути увагу на результати соціологічного опитування, які були проведені в рамках проекту «Громадська думка про судову реформу та конституційне забезпечення прав людини і громадянина» які свідчать про наступне: Суди і прокуратура в Україні належать до соціальних інститутів з одним із найнижчих рівнів довіри в суспільстві – судам висловили довіру лише 11% опитаних громадян, прокуратурі – 10%. До того ж, лише 6% респондентів вважають, що за період з березня 2014р. по березень 2016р. стан правосуддя в державі покращився, половина респондентів дотримуються думки, що він не змінився, а 37% – що він погіршився. Дві третини (66%) респондентів ставляться до існуючої системи судоустрою негативно, лише 6% – позитивно і 19% – байдуже. Рівень довіри до судової системи є низьким у всіх без винятку регіонах України, так само як у всіх регіонах низькою є частка тих, хто бачить позитивні зміни у судовій системі протягом останніх років і високою є частка тих, хто ставиться до існуючої системи судоустрою негативно. 80% респондентів вважають, що більшості або всім суддям і судам властива схильність до корупційних впливів, 76% – висока корпоративна порука, що гальмує очищення суддівського корпусу, 74% – вразливість до політичних впливів, 50% – недостатній професійний рівень суддів, 70% – усі зазначені недоліки. Відповідаючи на питання, чим найчастіше керуються судді під час винесення судового рішення, відносна більшість (41%) респондентів дають відповідь «власною вигодою», 14% – майновим та/або посадовим становищем сторін, 8% – вказівкою голови суду, 7% – політичною ситуацією в державі. Лише 14% опитаних вважають, що судді керуються насамперед обставинами справи і законом, 6% – законом. Ці результати свідчать про те, що реформування судової системи було вкрай необхідним. [1, с. 59-60]

З вище наведеної інформації можна зрозуміти, що на сьогоднішній день у громадян немає довіри до судової системи та її роботи, з чим я повністю погоджуюсь. Саме таке ставлення людей призводить до безперервної актуальності цієї теми.

Щодо статусу суду в Україні, необхідно вказати на зміни та новаторства діяльності, які були введені, а саме: перетворення чотирирівневої судової системи на трирівневу (місцеві/окружні суди — апеляційні суди — новий Верховний Суд, у складі якого діють Велика Палата, Касаційний адміністративний суд, Касаційний господарський суд, Касаційний кримінальний суд, Касаційний цивільний суд). ВГСУ, ВАСУ, ВСС ліквідуються, але спеціалізація судочинства залишається; всіх суддів призначатимуть на конкурсній основі: нові кваліфікаційні вимоги до суддів ВСУ; утворення Громадської ради доброчесності; Створення окремих Вищого антикорупційного суду та Вищого суду з питань інтелектуальної власності; обмеження суддівської недоторканності; утворення Вищої ради правосуддя замість ВРЮ; істотне підвищення суддівської винагороди (зарплати); розширення дисциплінарної відповідальності суддів, кваліфікаційне оцінювання; зміна порядку призначення, переведення суддів; введення інституту конституційної скарги громадянина до Конституційного Суду; поступове впровадження адвокатської монополії на представництво в судах.

Підбиваючи підсумок хочеться сподіватись, що дані нововведення допоможуть вдосконалити нашу судову систему, та підняти її на вищий рівень, що сприятиме збільшені довіри громадян до даної гілки влади. Відношення до об'єктивності суду напряду залежить від людей які там працюють, тому їм слід не забувати, що основним завданням суду є здійснення правосуддя на засадах верховенства права, забезпечення кожному права на чесний суд та повагу прав і свобод людини, які гарантуються Конституцією України, та іншими підлеглими законами держави.

Список використаних джерел

1. Конституційний процес в Україні: удосконалення засад правосуддя, прав, свобод і обов'язків людини і громадянина. Інформаційно-аналітичні матеріали до Круглого столу «Реформа конституційних засад судової влади, прав і свобод людини: поточний результат і очікувані перспективи. [Електронний ресурс]. – К., 2016. – Режим доступу: <http://old.razumkov.org.ua/upload/konst-2016.pdf>.

Окаринський М.

*студент III курсу юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент, зав. кафедри
кримінального права та процесу ТНЕУ
Рогатинська Н.З.*

ОСОБИСТЕ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ЯК ЗАПОБІЖНИЙ ЗАХІД В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ ЗА НОВИМ КРИМІНАЛЬНИМ ПРОЦЕСУАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ

На практиці досудового розслідування і судового розгляду важливим питанням є застосування запобіжних заходів як виду кримінального процесуального примусу попереджувального характеру, пов'язаного з